USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **N. S.**, zastoupen Mgr. Josefem Brožem, advokátem, se sídlem Pod Všemi svatými 288/18, Plzeň, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Nádražní 2, Plzeň, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2018, č. j. KRPP-28190-3/ČJ-2018-030022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 3. 2018, č. j. 17 A 34/2018 - 30,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Josefu Brožovi, advokátu se sídlem Pod Všemi svatými 288/18, Plzeň, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **6.800 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zajistila žalobce podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem předání do Rumunska podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“). Žalovaná stanovila dobu zajištění na 86 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalované Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Podle krajského soudu byl žalobce v napadeném rozhodnutí dostatečně individualizován a žalovaná taktéž dostála požadavkům na

individualizaci rozhodnutí. Krajský soud na lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III nahlížel jako na lhůty administrativní, napomáhající procesu přemístění, a stanovenou dobu zajištění tak neshledal nepřiměřenou. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku absence posouzení realizovatelnosti předání žalobce do Rumunska, neboť podle soudu se v posuzovaném případě bylo možné spokojit s implicitním vyhodnocením daného problému.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, kterou se domáhal zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti namítal nesprávné posouzení délky svého zajištění a trval na tom, že žalovaná nemůže stanovit délku zajištění pouhým sečtením všech maximálních lhůt stanovených v rámci nařízení Dublin III. Stěžovatel dále tvrdí, že napadené rozhodnutí nebylo řádně zdůvodněno a individualizováno.

[4] Dne 19. 6. 2018 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno vyjádření žalované, z něhož vyplývá, že dne 7. 6. 2018 bylo ukončeno zajištění stěžovatele z důvodu realizace předání podle nařízení Dublin III.

[5] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 15. srpna 2017, platí, že *v případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.*

[6] Nejvyšší správní soud připomíná, že ve svém usnesení ze dne 25. 9. 2017, č. j. 3 Azs 243/2017 - 24, dospěl k závěru, že pokud krajský soud o žalobě proti rozhodnutí o zajištění meritorně rozhodl a Nejvyšší správní soud následně rozhodl o zastavení řízení v důsledku ukončení zajištění, nebyl cizinci přístup k soudu odepřen: „*Nárok na soudní řízení v další instanci (navíc bezvýjimečný), pak není Ústavou či Listinou nikde formulován a právem na spravedlivý proces ve věcech správního soudnictví ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny, věty první není pokryt ani nejde o případ podle čl. 2 dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod uveřejněných pod č. 209/1992 Sb.*“ (obdobně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 6 Azs 291/2017 - 31). Aplikace citovaného ustanovení v řízení před Nejvyšším správním soudem poté, co krajský soud zajištění stěžovatele věcně posoudil, je proto v souladu s Ústavou, Listinou základních práv a svobod i s mezinárodními smlouvami o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána.

[7] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že byla naplněna hypotéza § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců – zajištění stěžovatele bylo před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ukončeno. Rozhodnutí o zajištění stěžovatele věcně přezkoumal krajský soud, byl tedy zároveň naplněn požadavek vyplývající z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kasační stížnost je koncipována jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Nejvyššímu správnímu soudu proto nic nebrání rozhodnout v souladu s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), aplikovaným na základě § 120 s. ř. s., ve spojení s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o zastavení řízení o kasační stížnosti.

[8] Nejvyšší správní soud zvažoval, zda není na místě přerušit řízení a vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 41/17 (návrh skupiny senátorů na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) či rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce ohledně souladu § 46a odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (který obsahuje stejné podmínky pro zastavení řízení jako § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců), s unijním právem, předložené mu Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 23. listopadu 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43. Z důvodů uvedených v dosavadních usneseních, např. ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 - 28 a č. j. 6 Azs 416/2017 - 25, či například ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 Azs 81/2018 - 26, však Nejvyšší správní soud řízení nepřerušil. V podrobnostech lze potom odkázat na odstavce 17–22 citovaného usnesení č. j. 3 Azs 361/2017 - 28.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[10] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2018, č. j. 6 Azs 149/2018 - 24, ustanoven zástupce, advokát Mgr. Josef Brož. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta první za středníkem). Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatele přiznal odměnu za 2 úkony právní služby, a to za převzetí a přípravu zastoupení, je-li zástupce ustanoven soudem [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)] a písemné podání nebo návrh ve věci samé – sepsání kasační stížnosti [§ 11 písm. d) advokátního tarifu]. V souladu s ustanovením § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí odměna za každý z těchto úkonů 3.100 Kč. Dále Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem tedy 600 Kč za 2 úkony právní služby. Zástupce stěžovatele není plátcem DPH. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tedy činí celkem 6.800 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu